

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 127

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 18 februarie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 10 din 22 ianuarie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, aprobată și modificată prin Legea nr. 118/2001.....	1-3		nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare..... 3-7
Decizia nr. 16 din 22 ianuarie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (3), ale art. 11 alin. (1) și ale art. 20 alin. (3) din Legea			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE 374/2001. — Ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare privind aprobarea Normelor pentru expediții internaționale de materiale radioactive implicând teritoriul României..... 7
			ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI 5. — Circulară privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii aferente lunii februarie 2002 (perioade de aplicare)..... 8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 10

din 22 ianuarie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, aprobată și modificată prin Legea nr. 118/2001

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, aprobată și modificată prin Legea nr. 118/2001, excepție ridicată de Corpul Gardienilor Publici Galați în Dosarul nr. 4.098/2000 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde partea Sergiu Viorel Ionescu, lipsind autorul excepției, Corpul Gardienilor Publici

Galați, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Sergiu Viorel Ionescu, considerând că dispozițiile ordonanței criticate nu contravin prevederilor constituționale, solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public arată că prin dispozițiile art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 a fost introdus alin. 1¹ la art. 17 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, Curtea Constituțională constatând, potrivit Deciziei nr. 322 din 20 noiembrie 2001, că aceste dispoziții sunt neconstituționale. În aceste condiții se apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 a devenit inadmisibilă. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții ale ordonanței se consideră, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, că aceasta este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 4.098/2000, **Tribunalul Galați – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească**, excepție ridicată de Corpul Gardienilor Publici Galați într-un litigiu al cărui obiect îl constituie contestația în anulare formulată împotriva unei decizii civile în contradictoriu cu Sergiu Viorel Ionescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile ordonanței criticate sunt contrare art. 72 alin. (3) lit. h) și art. 114 alin. (4) din Constituție. În acest sens se arată, pe de o parte, că prevederile constituționale invocate, „reglementând instituția delegării legislative, exclud de la delegare domeniile care fac obiectul legilor organice”, iar pe de altă parte, că „la data emiterii ordonanței nu exista nici o stare de urgență”.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată este fondată, dat fiind că ordonanța contestată „contravine art. 72 alin. (3) lit. h) din Constituție, ce se referă la legile organice, cât și art. 114 alin. (1), potrivit căruia Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului de a emite ordonanțe în domenii ce nu fac obiectul legilor organice. Pe de altă parte, neinvocându-se în preambulul Ordonanței de urgență nr. 179/1999 nici un caz excepțional în adoptarea reglementării, s-au încălcat și dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituție”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, considerând că „ordonanțele de urgență pot fi emise și în materii rezervate legilor organice, așa cum rezultă și din prevederile art. 114 din Constituție”, propune respingerea excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția este neîntemeiată.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere al președintelui Camerei Deputaților și al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 17 noiembrie 1999), ordonanță aprobată și modificată prin Legea nr. 118/2001 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 30 martie 2001).

Autorul excepției susține că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 72 alin. (3) lit. h) și ale art. 114 alin. (4), prin aceea că, pe de o parte, prin ordonanța Guvernului legiferează în domeniul organizării judecătorești, care ține de obiectul legii organice, iar pe de altă parte, că adoptarea unei ordonanțe de urgență presupune prezența unei situații excepționale, ceea ce în cazul de față, după opinia autorului excepției, nu a existat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi primită nici una dintre criticile de neconstituționalitate formulate.

I. În primul rând Curtea observă că, deși excepția de neconstituționalitate privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999, este evident că ea are ca obiect de fapt prevederile Legii nr. 92/1992 introduse prin această ordonanță. Astfel Curtea constată că prin dispozițiile art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 la art. 17 din Legea nr. 92/1992 după alin. 1 a fost introdus alin. 1¹. Acest text de lege stabilește că în cauzele privind conflictele de muncă și litigiile de muncă hotărârile se iau cu majoritatea membrilor completului format dintr-un judecător și doi asistenți judiciari.

Prin Decizia nr. 322 din 20 noiembrie 2001 Curtea Constituțională, soluționând excepția de neconstituționalitate a art. 17 alin. 1¹ din Legea nr. 92/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare (dispoziții introduse prin art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999), a statuat că acestea sunt neconstituționale. S-a reținut că aceste dispoziții legale contravin art. 1 alin. (3), art. 51, 123, 124 și 125 din Constituția României. În aceste condiții, în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 23 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată, care prevăd că „Nu pot face obiectul excepției [...] prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate a art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 va fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. În legătură cu susținerea potrivit căreia ordonanța de urgență criticată nu putea modifica dispozițiile unei legi organice, și anume Legea nr. 92/1992, Curtea constată că aceasta este nejustificată. În jurisprudența sa, concretizată în numeroase decizii (de exemplu, Decizia nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, și Decizia nr. 15 din 25 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000), Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 114 din Constituție nu prevăd interdicția de a se emite ordonanțe de urgență în domeniul legilor organice, limitarea prevăzută pentru ordonanțele emise în baza legii de abilitare nefiind aplicabilă în cazul ordonanțelor de urgență.

Nu poate fi primită nici critica potrivit căreia „la data emiterii ordonanței nu exista nici o stare de urgență”, iar în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 179/1999 nu se precizează cazul excepțional care a determinat emiterea acesteia.

Curtea Constituțională a reținut în numeroase decizii (de exemplu, Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998) faptul că existența cazului excepțional trebuie justificată de către Guvern cu ocazia adoptării ordonanței de urgență.

Deoarece, sub aceste aspecte, în cauza de față nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, excepția urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, aprobată și modificată prin Legea nr. 118/2001, în ceea ce privește dispozițiile alin. 1¹ introdus la art. 17 din Legea nr. 92/1992, republicată, excepție ridicată de Corpul Gardienilor Publici Galați în Dosarul nr. 4.098/2000 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, aprobată și modificată prin Legea nr. 118/2001, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 ianuarie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 16

din 22 ianuarie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (3), ale art. 11 alin. (1) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Vlad Mihai Cercel	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și

completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (3), ale art. 11 alin. (1) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 434/R/2001 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 15 ianuarie 2002, în prezența autorului excepției și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea a amânat pronunțarea, în vederea depunerii de concluzii scrise de către autorul excepției, pentru data de 22 ianuarie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iulie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 434/R/2001, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (3), art. 11 alin. (1) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare**, excepție ridicată de Filofteia Ciobanu în cadrul unui recurs împotriva hotărârii prin care autorul excepției a fost obligat față de Asociația de proprietari de apartamente nr. 55 Brașov la plata cotei-părți din cheltuielile comune de întreținere neachitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996, republicată, sunt neconstituționale în măsura în care îl declară vinovat pe proprietarul pe care chiar statul, prin organele sale, l-a lipsit de venituri, fiind pus astfel într-o imposibilitate materială obiectivă de a-și executa obligația de plată a cotei-părți din cheltuielile comune de întreținere. Textul de lege criticat contravine prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție, privind garantarea demnității omului și a dreptății ca valori supreme, ale art. 43, ce instituie obligația statului de a proteja social persoana lipsită de mijloace de existență, precum și ale art. 25 alin. (1) din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Autorul excepției se consideră „victimă abuzului de stat”, fiind înlăturat ilegal din funcție și din profesie în anul 1993 și nefiind repus în drepturi nici până în prezent.

În ceea ce privește dispozițiile art. 2 alin. (3) și ale art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, autorul excepției susține că acestea contravin prevederilor art. 1 alin. (3) și ale art. 16 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, obligația plății taxei de timbru către stat este neconstituțională în cazul unei persoane care a ajuns în imposibilitate de plată datorită instituțiilor statului. Pe de altă parte, principiul constituțional al egalității în fața legii este încălcat în condițiile în care asociația de proprietari este scutită de plata taxei de timbru în cazul introducerii unei acțiuni împotriva unei persoane aflate în imposibilitate de plată, în timp ce această persoană nu este scutită de taxa de timbru în cazul exercitării căilor de atac.

Dispozițiile art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997, care prevăd sancțiunea anulării acțiunii sau cererii în cazul neplății taxei de timbru, sunt considerate neconstituționale în raport cu prevederile art. 1 alin. (3), ale art. 24 și 128 din Constituție și cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Autorul excepției susține că această sancțiune, care are ca efect împiedicarea judecării cererii sale și a exercitării pe această cale a dreptului la apărare, este neconstituțională

în condițiile în care nu el, ci statul este vinovat de situația în care se află.

Curtea de Apel Brașov — Secția civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată în ceea ce privește art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996, republicată, este neîntemeiată, întrucât nu este admisibil ca o persoană să nu achite cheltuielile de întreținere a locuinței, iar acestea să fie suportate de alte persoane. Asociația de proprietari este reprezentanta tuturor proprietarilor, având în această calitate dreptul de a formula cereri de chemare în judecată pentru neplata cheltuielilor comune de întreținere, iar acest drept nu contravine Constituției.

În ceea ce privește dispozițiile art. 2 alin. (3), ale art. 11 alin. (1) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 instanța de judecată opinează că „acestea exced cadrului procesual”.

În concluzie, instanța apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Dispozițiile art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996, republicată, sunt conforme cu prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, obligația de plată a cheltuielilor comune de întreținere și dreptul asociației de proprietari de a chema în judecată proprietarul vinovat de neplata cheltuielilor comune neîncălucând principiile consacrate de prevederea constituțională. De asemenea, textele criticate nu contravin nici prevederilor art. 43 din Constituție, întrucât asociația de proprietari, fiind o persoană juridică privată, îi reprezintă pe toți membrii ei și este îndreptățită, în această calitate, să introducă acțiuni în justiție pentru neplata cheltuielilor comune.

În privința dispozițiilor Legii nr. 146/1997 Guvernul invocă jurisprudența constantă a Curții Constituționale, prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate privind dispoziții din această lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere exprimat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 (Regulamentul-

cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 2 alin. (3), ale art. 11 alin. (1) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții legale care la data pronunțării încheierii de sesizare a Curții Constituționale aveau următorul cuprins:

— art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare: *„Asociația de proprietari are dreptul de a acționa în justiție pe orice proprietar care se face vinovat de neplata cheltuielilor comune, inclusiv a celor neprevăzute, timp de mai mult de 90 de zile de la termenul stabilit.”;*

— art. 2 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare: *„Valoarea la care se calculează taxa de timbru este cea declarată în acțiune sau în cerere. Dacă această valoare este contestată sau apreciată de instanță ca derizorie, evaluarea se va face potrivit normelor metodologice prevăzute la art. 28 alin. (2) din prezenta lege.”;*

— art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare: *„Cererile pentru exercitarea căilor ordinare de atac împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 50% din:*

— *taxa datorată pentru cererea sau acțiunea neevaluabilă în bani, soluționată de prima instanță;*

— *taxa datorată la suma contestată, în cazul cererilor și acțiunilor evaluabile în bani.”;*

— art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare: *„Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.”*

Ulterior datei sesizării Curții Constituționale a fost emisă Ordonanța Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 28 august 2001. Prin art. I pct. 3 din ordonanță textul art. 11 din Legea nr. 146/1997 a fost modificat, alin. (1) având în prezent următorul cuprins: *„Cererile pentru exercitarea apelului sau recursului împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 50% din:*

— *taxa datorată pentru cererea sau acțiunea neevaluabilă în bani, soluționată de prima instanță;*

— *taxa datorată la suma contestată, în cazul cererilor și acțiunilor evaluabile în bani.”*

Ordonanța Guvernului nr. 34/2001 a intrat în vigoare la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, 28 august 2001. Curtea Constituțională, prin Decizia Plenului nr. III din 31 octombrie 1995 privind judecarea constituționalității unei dispoziții legale modificate ulterior invocării excepției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, a statuat că în cazul modificării unei dispoziții legale atacate până la data soluționării excepției Curtea este competentă să se pronunțe dacă textul atacat, în noua sa redactare,

menține soluția legislativă de principiu, anterioară modificării, motivele de neconstituționalitate rămânând aceleași. În cazul de față modificările aduse dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 nu vizează substanța reglementării, soluția legislativă de principiu, precum și motivele de neconstituționalitate invocate de autorul excepției rămânând aceleași. În consecință, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, în redactarea actuală.

În susținerea excepției autorul acesteia a invocat încălcarea următoarelor prevederi constituționale:

— art. 1 alin. (3): *„România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”;*

— art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— art. 24: *„(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”;

— art. 43: *„(1) Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.*

(2) Cetățenii au dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, la ajutor de șomaj și la alte forme de asistență socială prevăzute de lege.”;

— art. 128: *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”*

De asemenea, se invocă și încălcarea următoarelor dispoziții din acte internaționale:

— art. 25 alin. (1) din Declarația Universală a Drepturilor Omului: *„Orice persoană are dreptul la un nivel de viață corespunzător asigurării sănătății sale, bunăstării proprii și a familiei, cuprinzând hrana, îmbrăcăminte, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare, are dreptul la asigurare în caz de șomaj, de boală, de invaliditate, văduvie, bătrânețe sau în alte cazuri de pierdere a mijloacelor de subsistență ca urmare a unor împrejurări independente de voința sa.”;*

— art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: *„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice, ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.*

2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.

3. Orice acuzat are, în special, dreptul:

a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa;

b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale;

c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer;

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării;

e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este nefondată.

În ceea ce privește dispozițiile art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996, republicată, Curtea reține că prin apartenența lor la o asociație de proprietari, fiecare dintre aceștia are obligația de a achita cota ce îi revine din cheltuielile comune, legate de administrarea, întreținerea și reparațiile proprietății comune. Așadar, plata de către membrii asociațiilor de proprietari a cheltuielilor comune nu este o obligație instituită de stat și în folosul statului, ci constituie o obligație civilă, izvorâtă din acordul de asociere și din relațiile contractuale stabilite între asociație, în numele membrilor, și furnizorii serviciilor de interes comun. Având în vedere natura juridică civilă a acestei obligații, de a contribui la cheltuielile comune de întreținere, și ținând seama de faptul că nici prevederile art. 1 alin. (3) și ale art. 43 din Constituție și nici cele ale art. 25 alin. (1) din Declarația Universală a Drepturilor Omului nu prevăd obligația statului de a interveni cu măsuri de exonerare de răspundere a unei persoane pentru neîndeplinirea obligațiilor contractuale asumate de aceasta, Curtea constată că nu poate fi primită susținerea autorului excepției că dispozițiile art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996, republicată, prin care este recunoscut dreptul asociației de proprietari de a acționa în justiție pe proprietarii care nu își îndeplinesc această obligație, sunt neconstituționale.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției că termenul „*vinovat*”, folosit în art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996, republicată, este neconstituțional în măsura în care îl include pe proprietarul care a fost pus în imposibilitate de a-și executa obligația din cauza acțiunii culpabile a organelor statului, Curtea constată că aceasta privește o problemă de interpretare a legii, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, nu intră în competența sa, ci în competența exclusivă a instanțelor judecătorești, acestea urmând să aprecieze dacă autorului excepției i se poate imputa sau nu vreo culpă în neachitarea cotei-părți din cheltuielile de întreținere.

În ceea ce privește dispozițiile art. 2 alin. (3) și ale art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, acestea reglementează modul de calcul al taxei de timbru și, respectiv,

cuantumul acesteia în cazul exercitării apelului sau recursului. Curtea constată că aceste dispoziții nu contravin prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție, întrucât instituirea taxelor de timbru reprezintă o aplicare a principiului consacrat la art. 53 alin. (1) din Constituție, conform căruia cetățenii au obligația să contribuie prin impozite și taxe la cheltuielile publice. Așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, este legal și firesc ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de instanțele judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 7 din 2 martie 1993, rămasă definitivă prin Decizia nr. 39 din 7 iulie 1993, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 27 iulie 1993, și Decizia nr. 30 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999.

În același sens Curtea reține că nici dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt încălcate, întrucât aceste dispoziții nu instituie vreo interdicție cu privire la instituirea taxelor de timbru.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției privind încălcarea principiului egalității, consacrat de dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât asociația de proprietari este scutită de taxa de timbru, în timp ce proprietarul nu beneficiază de această scutire, Curtea constată că și aceasta este nefondată. În jurisprudența Curții Constituționale s-a stabilit că „instituirea unor excepții de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru (scutiri de plata taxei) nu constituie o discriminare sau o atingere adusă acestui principiu constituțional. Potrivit art. 138 alin. (1) din Constituție, «*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*», fiind, așadar, la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite, având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută de art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care «*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice*.»” În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 175 din 26 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 28 decembrie 2000.

În ceea ce privește dispozițiile art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997, care prevăd anularea acțiunii sau cererii în cazul neplății taxei de timbru, acestea nu contravin, așa cum susține autorul excepției, prevederilor art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, ale art. 128, referitoare la folosirea căilor de atac, și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât anularea acțiunii sau cererii, în cazul prevăzut de textul menționat, constituie o sancțiune normală pentru neîndeplinirea îndatoririi fundamentale de contribuție la cheltuielile publice prin plata taxelor judiciare de timbru.

În sfârșit, în ceea ce privește susținerile autorului excepției că instanțele de judecată nu ar trebui să îi aplice aceste texte legale, deoarece situația sa de insolvență se datorează organelor statului, Curtea reține că examinarea modului de aplicare a legii de către instanțe, în funcție de împrejurări ca cele menționate, nu intră în competența

sa. Asemenea împrejurări pot fi relevante în cadrul procedurilor administrative și judiciare de drept comun, în soluționarea de către autoritățile publice competente a eventualelor cereri formulate în vederea acordării de facilități la plata taxelor de timbru, în baza art. 21 alin. (1) din Legea nr. 146/1997.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 2 din anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a celor ale art. 2 alin. (3), art. 11 alin. (1) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 434/R/2001 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 ianuarie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Vlad Mihai Cercel

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APELOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI
COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL
ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE

ORDIN

privind aprobarea Normelor pentru expediții internaționale de materiale radioactive implicând teritoriul României

Președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare,
în conformitate cu prevederile:

- Hotărârii Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului, cu modificările ulterioare;
  - Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, aprobat prin Ordinul ministrului apelor și protecției mediului nr. 530/ACI din 25 mai 2001;
  - art. 5 din Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță a activităților nucleare, republicată, cu modificările ulterioare,
- emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele pentru expediții internaționale de materiale radioactive implicând teritoriul României, prezentate în anexa*) care face parte din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Normele menționate la art. 1 intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2002.

Art. 4. — Direcția politici, strategii și reglementări reactori nucleari și ciclu combustibil, Direcția supraveghere reactori nucleari și ciclu combustibil, Direcția politici, strategii, reglementări și supraveghere aplicații surse cu radiații ionizante și celelalte servicii independente din cadrul Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare,
Lucian Biro

București, 4 octombrie 2001.
Nr. 374.

*) Anexa se publică ulterior.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ
privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii aferente lunii februarie 2002
(perioade de aplicare)

În baza art. 8 din Legea nr. 101/1998 privind Statutul Băncii Naționale a României, în aplicarea prevederilor Regulamentului nr. 4/1998 privind regimul rezervelor minime obligatorii, republicat,

Banca Națională a României h o t ă r ă ș t e:

Ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii
aferele lunii februarie 2002 (perioade de aplicare) sunt:

— 15,0%, pentru rezervele minime obligatorii constituite în lei;	— 1,0%, pentru rezervele minime obligatorii constituite în dolari S.U.A.;
	— 1,0%, pentru rezervele minime obligatorii constituite în euro.

GUVERNATORUL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

București, 11 februarie 2002.
Nr. 5.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro